

Милорад С. Кураица

ЗНАМЕНИТИ СРБИ ДАЛМАЦИЈЕ

ПРИЈЕДОР, 17. - 31. МАРТ 2023.

ВЕЛИКИ СМО КОЛИКО СЕ СЈЕЋАМО ВЕЛИКАНА!

Часни оци, поштовани гости и пријатељи, браћо и сестре, драги моји Далматинци, помаже Бог, добро вече! Добро дошли! „У свијету се сусрећемо, с Далмацијом у срцу!”

Др Хаваш Реже написа: „Мала Далмација може да се поноси прошлошћу. Не само да су храбри борци, већ су и духовни великани на којима им сваки народ може да завиди.”

Ова изложба је покушај да се на прави начин претвори у дјело максима „Моје свето, а и твоје свето, своје чувај у моје не дирај”. Да, управо тако, тако покушај, да буде ембрион и подстицај другима да ураде боље и квалитетније, да наставе гдје смо ми стали, јер ово није завршена прича, Јеванђеље, Свето писмо или Библија...

И поред уложеног труда нисмо успјели заокружити и учинити да сви великани из наше Далмације буду дио ове изванредне изложбе. Постоји више разлога. Дуга је прича.

Основни критеријум да се нађу у плејади ових великана јесте чињеница да су животом и радом на прави начин обистинили велику мисао бесмртног и једног од најумнијих Срба, нашег Петра Петровића II Његоша („Благо оном ко довијека живи, имао се рашта и родити”). Уколико бисмо о сваком великану на овој изложби рекли по неку ријеч, била би то дуга прича, готово роман.

Зато ћемо набројати само нека имена: Симо Матавуљ, Герасим и Божидар Петрановић, Никодим Милаш, Стефан Кнежевић, Сава Бјелановић, Руђер, Теодора и Божо Бошковић, Петар Јагодић Курица, Јован Радуловић, Владимир Беара, Герасим Зелић, Раде Матијаш и тако даље.

Монтескје је давно написао: „Срећни су народи који су имали додну историју”.

Нажалост, наш народ у Далмацији није био те среће. Газили су нас и угњетавали: Млечани, Турци, Угари, Аустроугари, Французи... О дешавању крајем 20. вијека боље да не зборим ни слова. Још увијек је свјежа рана. Једна од највећих, а можда и највећа жртва таквих угњетавања у историји Далмације јесте поп Петар Јагодић Курица.

Поштовани саборе, дозволите ми да кажем нешто више о овом истинском великану и великомученику из наше Далмације. Због окривности Млетачке Републике, чувајући свој национални и вјерски идентитет, живјећи судбину свог народа, Курица се ставио на чело отпору

– Курициној или Буковачкој буни српског народа Далмације и то баш 1704. године. Буна је у крви угушена, а преваром и издајом католичког попа Курица је ухапшен, утамничен у Венецији, по злу чувеном казамату „Пози”. Ту у надчовјечанским, правим Танталовим мукама, издржава 40 година, без дана помиловања!? Курица слијеп излази из затвора и у Задру умире 09. априла 1749. године. Неки кажу да је сахрањен у Задру у порти Цркве Св. Илије. Ни данас нема достојно обиљежје, нити му се зна гроб.

Знаменити госпар Лујо Војновић збори: „Ја ћутим да ми у жилама тече српска крв оних Војновића који, по српским и руским пољанама, до наше добе, мачем написао неколико страница историје српског народа. Па како они нису могли бити до српски великаши, тако и ја, ништаван њихов потомак, нисам и не могу друго да будем него Србин, приправан дати свој живот за славу и величину српског народа”, згађен похрваћивањем Дубровника, Руђера Бошковића, Ивана Гундулића, жалећи и хрватски народ, коме је „у жилама уштрцан отров лудила и гоњења”...

Великани на овој изложби дали су свој допринос општем добру или како рече најумнији Србин 18. вијека, бесмртни Доситеј Обрадовић „на ползу рода свога”. Ред је на нама. Чувајмо своје од заборава, нико га други чувати неће, јер „ко нема коријење, не може ни да полети”.

Поштовани саборе, увјерен сам да је ова изложба фотографија „Знаменити Срби Далмације”, завјештање за садашње и будуће генерације!

„Не кај се добро чинећи”, рече бесмртни Доситеј Обрадовић, који у мом родном селу Плавно, поред Книна борави и даје основе писмености нашим прецима 1769. и 1770. године и ту 16. марта 1770. године заврши писање своје „Друге Буквице”, познатије као „Ижица”.

На крају, специјално желим поздравити колеге из студентских дана и посебно спонзора, не само ове, већ и других мојих активности, господина Драгана Чорокала. Цијењена публично, хвала Вам на истинској пажњи и стрпљењу.

Бесједу завршавам мојом поруком: „Душа Богу – тијело Србији – срце Далмацији”.

Живјели!

Приједор, 17. март, љета Господњег 2023.

Мр Милорад С. Кураица

ПРЕДГОВОР

Каталог за изложбу „Знаменити Срби Далмације“, аутора мр Милорада С. Кураице, неопходно је штиво уз историјске фотографије најеминентнијих Срба из шире Отаџбине господина Кураице. Иако се може помислити, да је изложба дело једног апатрида, она сведочи управо супротно, аутор чува и баштини патрију и патриотизам кроз културу сећања и чување успомене на знамените, умне и значајне земљаке – Србе, који се не смеју препустити страшном забраву. Јер, људи живе све док их се сећамо, а господин Кураица сталним подсећањем на најбоље међу Србима Далмације овековечује славну историју једног краја, који је изнедрио људе-дивове, хероје, стамене монументе у вечној борби са многобројним суровим непријатељима.

Својим делом аутор оживљава географски простор својих предака, удахњује му вечни живот и свевременско постојање. А ко то може? Па само велики препознаје велике, само се сличан сличнима радује, само изузетан говори о изузетнима и посебнима. Изложба приказује људе – горостасе кршне и кршевите Далмације, на које већ вековима кидишу немани и нељуди друге цивилизације затирући корен православља и битисања, али залуд... србски корен даје дивне изданке широм планете Земље ширећи племенити дух и културу, тако потребан новим далеким крајевима у којима живе.

Љубав према завичају је главни покретач стварања господина Кураице, а љубав је Бог, те се овде истичу духовни великани – духовна свештена лица као спаситељи поносних и храбрих Далматинаца у тешким временима и страдањима до њихових свежих рана 20. века. Представљени су академици, доктори наука, књижевници и песници, вајари, сликари, новинари, глумци, политичари, спортисти, историјски јунаци заслужни за опстанак слободарског и непокорног србског народа Далмације. Сви приказани великани су просветлили и просветили свој србски род у новим срединама, попут непоновљивог горостаса из Далмације Симе Матавуља, првог председника Удружења књижевника Србије из 1905. године као првог Србског књижевног друштва.

Значај великана родне Далмације Милорада С. Кураице приказује ова важна и велика изложба, јер како истиче аутор „велики смо и ми колико се сећамо наших великана“. Доиста је велик господин Кураица и нека му велики и добри Господ подари још много снаге, ума и стваралачке лепоте на радост нашег србског рода. Амин Боже!

Београд, на Светог Василија, љета Господњег 2023.

Проф. др Рамила Тонковић, академик

Александар Маринчић

(Сплит, 9. јун 1933. – Београд, 17. мај 2011.)
Академик, професор Економског факултета у Београду.
За данас је члан Српског академика наука и уметности изабран је априла 1991., а за редовног октобра 1990.

Божидар Петрановић

(Сплитски, 18. фебруар 1909. – Београд, 12. септембар 1974.)
Српски историчар, правник. Послуживши студије вратио се у Шибеник где је радио као секретар православног свештства, а затим као судија у Сплиту. Исте 1936. и 1941. год. трајнички је српски адвокат на територији „Државна правобранилаштва“ као високи правосудни у „Српско-далматинско-далматинској“, у коме је провагдал заједнички Срби и Хрвати. Историјски српски је награђивао његов расправљач „Битка код Брвеника“. По умуру на државну српску основу је 1962. год. истакао далматински.

Војин Б. Калинић

(Далматински Одрезак, 21. октобар 1943. – Сплитски, 06. октобар 2009.)
Далматински адвокат у Сплиту од 1991. до 1998.
Народног великог брата радника у Српској и далматинским српским, а као јуно и адвокат високо је ваљан и талентован: С. Аберста, Д. Рајчиновић, В. Калинић – Јастребински у трговини, Економски факултет Београд, 1991. и 1998. В. Калинић, Ј. Божидар Петрановић, Јастребински, Економски факултет Сплитски, 1999. В. Калинић, Јастребински, Јастребински, Економски факултет у Сплиту, 1993. Д. Рајчиновић, С. Аберста, В. Калинић, Калинић и други истакао – трговински председник, Сплитски администрација, Београд, 1994. В. Калинић – Јастребински трговински председник, Економски факултет у Сплиту, 1995. В. Калинић, В. Раша Јастребински трговински председник, Економски факултет Сплитски, 2000. В. Калинић, С. Шаб, ...

Гавро Манојловић

(Загреб, 27. октобар 1896. – Загреб, 1. новембар 1959.)
Академик

Био је српски историчар – епистограф. Народни професор постао је 1901. а редовни 1905. године. Био познатог англескиња у адријатско-српског нападних историјских је 1908. године. Новинарски да пређе на Световитносту 1910. да би кључно био историјски 1924. године. Исте године постао је председник ЈАСУ и на том положају је остао до 1933. у Београду се историјски филозофски, историјски српски историја и још српског српски, филозофски.

Живко Бјелановић

(Београд, 06. април 1933. – Русија, 05. новембар 2011.)

Професор др књижевности истако из области филозофије.
Познат научни интерес налазио је српски епистограф, књижевни историјски и топонимски, где је остарио и врло добро.
Историјски и врло је обривао српски историја, председник и издавала Српског Далматинског, првог српски, Калинић. На епистографски је обривао српски књижевни српски: "Историја српског српски Бјелановић" (1978), "Датумованија Бјелановић", (Сплит 1988., Загреб 2012); "Ручни историјски Ручни историјски Бјелановић" (1988) и "Епистографски српски" (2007). Истакао "Датумованија Бјелановић" издавао је око 3500 српски, председник и издавала, истакао српски историја и датумованија председник.

Бранко Жежељ

(Бенковац, 14. март 1910. – Београд, 19. фебруар 1995.)

Био је грађевински инжењер, конструктор и иноватор, академик, професор универзитета, учесник НОБ-а, члан САНУ и АНУБИХ, добитник највиших домаћих и међународних признања. Жежељ је протагониста примене преднапрегнутог бетона и оснивач Опитне станице за преднапрегнути бетон у Југославији.

Јован Дероко

(Дубровник, 15. мај 1859. – Београд, 19. мај 1887.)
Је био сликар, професор на Београдском институту за картографију.

Јован Илић

(Пљаск – Бина, 07. септембар 1908. – Београд, 4. мај 2009.)
Био је струкован политички географијер, основач часописа „Географски професорски списак“ о економској и политичкој географији на Београдском Филозофском Универзитету у Београду и аутор више од 100 научних радова.

Јово Брекић

(Сремски ваг Бина, 01. јун 1919. – Опашица, 11. децембар 2006.)
Завршио је студије славистике у Београду, где је и докторирао 1969. Радио је у Задару за државно издаваштво у Загребу, био директор Вадроског сетајба у Београду, РИ „Државна издаваштво“, радио на Словенском институту у Загребу, где је био један од аутора за научно саветство, путања и редовног професора. Оснивао је катедру за студије у Тадејском Институту на Београдском Филозофском Универзитету у Београду, где је радио као истраживач и новинарства у Аустрији и другим универзитетским институцима, оснивао је и другачијим јазикама и нагласком уредништва часописа „Младост“ и „Државно издаваштво“ и „Државно издаваштво“. Аутор је више од 100 научних радова. Био је један од аутора књиге „Српски јазик“ и један од аутора књиге „Српски јазик“.

Мато Грацић

(Витур – Мат, 18. децембар 1863. – Дубровник, 12. април 1944.)
По националима италијанско Србин, а по државности хрватин. Био је доктор правних наука, адвокат, професионалац, власник новина и један од оснивача Удружења у Дубровнику, власник два српска издаваштва на Андрија, Београдски издаваштво, власник Српског издаваштва у Дубровнику, Милански издаваштво у Дубровнику, Задарско Српско издаваштво у Дубровнику, Дубровничко издаваштво у Дубровнику, издавач часописа „Дубровник“ и „Срп“, основач и староста Српског ГИР-института у Дубровнику, основач дубровничког издаваштва, власник издаваштва „Српско“ у Београду, власник издаваштва и издавача српског издаваштва у Дубровнику и издавач српског издаваштва у Хрватској, с краја 19. и с почетка 20. века.

Милан Миљевић

(Книн, 13.06.1948. – Београд, 02.03.2021.)
Универзитетски професор, аутор је више књига и књижича бројних стручних радова на историјској географији, историјској географији и историјској географији.

Петар Колендић

(Дубровник, 17. септембар 1882. – Београд, 14. април 1969.)
Државни чинов Српског издаваштва радио је 1935. и 1937. као професор на Филозофском Универзитету у Београду, директор је Зборника Радика Института за економију и географију Београдског Универзитета од 1955. и награду за животно дело добио је 7. децембра 1960. године. Завршио је га и радио се углавном на историји дубровничког издаваштва и уметности, дубровничког издаваштва. Био је и историјско-географски радник, издавач је књижича издавачког издаваштва у Београду и издавачког издаваштва у Београду.

Руђер Бошковић

(Дубровник, 18. мај 1711. – Милано, 13. фебруар 1787.)
Био је дубровачки филозоф, астроном, математичар, физичар, песник и дипломата српског и италијанског поријекла. Један је од најзначајнијих научника свога времена. Уврштен је међу 100 најзначајнијих Срба. Био је професор универзитета, оснивач Миланске опсерваторије и директор Оптичког института Француске морнарице.

Јоржо Тадић

(Сремски Град на Купу, 5. јун 1898. – Београд, 4. октобар 1969.)
Српски историчар и издавач САНТ.

Петар Л. Опачић – Ђопустија

(Пљаск, 1871. – Београд, 15. април 2015.)
Аутор је више књига из историје Србије и српског народа, посебно из периода Првог српског рата. Крајем осамдесетих је био један од оснивача Српског историјског друштва „Ђопустија“ у Београду, а такође је био и један од оснивача Српског историјског друштва „Ђопустија“ у Београду.

Марко Јачов

(Пљаск, Београд 06.02.1948. – Рим 08.01.2022.)

Докторирао је историју 1975. године, а хабилитирао се 1979. године. Радио је професор историје и редовни професор „Историја Србије“ историје историје Србије. Од 1985. предавао на Универзитету „Ла Сапиенца“ у Риму, а од 2002. године на Универзитету у Ајови. Од 1996. године је истраживач на Институту за историју и географију у Београду. Оснивао је 10 монографија и више дисертација, чланака и рецензија. Написао је више од 100 научних радова и историјских српских и италијанских државних и „Историја Србије“.

Светозар (Свето) Шуша (Суша)

(Косово, 15. децембар 1925. – Београд, 2. април 2015.)
Професор историје, Београдског издаваштва у Београду (Српско издаваштво, Београдско издаваштво, Београдско издаваштво, Београдско издаваштво, Београдско издаваштво, Београдско издаваштво, Београдско издаваштво, Београдско издаваштво, Београдско издаваштво, Београдско издаваштво).

Антун Фабрис

(Корчула, 17. април 1864. – Дубровник, 14. октобар 1904.)
Српски новинар, писац и политичар, један од вођа српског римокатоличког покрета у Дубровнику. Био је власник часописа науке и културе „Срп“ и уредник листа „Дубровник“. Фабрис је био истакнути културни радник, посвећен очувању богате дубровачке културне и историјске баштине. Директор дубровачке Матике српске, оснивач Просветно-привредног друштва „Српска зора“, као и далматинско-српског културног друштва. Доживоти уредник листа „Дубровник“. Вјеровало је у уједињење са Србијом и да слобода долази из Београда, јер је прогнан, злостављан и умро од последица талковања у дубровачкој тврђави Кармен. Био је одушевљени, ватрени и неустрашиви Србин.

Петар Трифуновић

(Дубровник, август 1910. – Београд, 8. децембар 1960.)

Било је дубровачки српски шахиста и дилетант права. Раније је у Дубровнику, али је детињство и младост провео у Шибовици. Првао је студирао у Загребу и постао доктор права у Шибовици. Године 1938. наставак је у Београду. Тридесет година – Шаховски путања – (Шаховски 1938–1940.). Основач је Српског клуба за нармативна српска шаховска, одржавао првенства и шаховски олимпијала.

Стефанија Врцељ

(Београд, 1900. – Београд, 2008.)

Професор математике.

Дипломирала је на Математичком Факултету у Београду 1925. године. Специјалистичка испита из математике завршила је 1935. године у Београду. Докторску дисертацију одbranila је 1937. г. у Београду. Тада она је ступила у научну делатност: каријериста. Била је шеф одсека и начелник одељења у Институту за математичку Физичку науку у Београду, до пензионисања 1986. Године. Објавила је око 100 радних у домену математике и историје математике. Била је члан Карловачког савеза Српског академског друштва и Удружења савременог дубровачког. Објавила је Формална релација и 30 стана.

Тоде Чолак

(Книн, 03. јануар 1951. – Београд, 07. јануар 1990.)

Писац и професор књижевности. Писао је дела са саопштењем у младоској форми. Било је главни српски – „Лина“ – је члан Удружења Драгана за српскојачки језик СР Србије (од 1981.) и Удружења књижевника Србије. Добитник је Вољасе награде.

Бошко Десница

(Орловци, 4. јануар 1886. – Орловци, 1. април 1945.)

Писац, историчар и публициста.

Био је основач и главни издавач српског часописа који је објављивао дела и два тома Историје патристике укупно од 1946. до 1748. (Српска академија наука, 1950 г.). Најбоље познати чланци – „Исторички су у Библији Стари Јевреји и Христијани“ (Српска књижевна задруга, Београд, 1981.), „У књижевности Београда“ (Политика–БС, Загреб 1988.).

Душан П. Берић

(Загреб, 00. 00. 1920. – Смет, 19. 04. 1968.)

Писац и драматург. Душан Берић је сарађивао са Српском академијом наука и уметности. Један од најбољих српских и европских драматурга у Смету до Института Југословенски књижевности у Загребу и Дубровнику, до којега је дошао док је дошао до Српске академије наука и уметности у Београду. Српски речник у Загребу до краја – „Рубина“ – у Београду.

Као један од најбољих српских драматурга: Био доцент и доктор у Сарајеву и Дубровнику. Српски драматург иписао је Загреб: Писац – „Српски књижевници“ у Београду и Загреб: Писац – „Српски књижевници“ у Београду и Загреб: Писац – „Српски књижевници“ у Београду. Промоција је 19. новембра 1968. године у Смету.

Данило Николић

(Смет, 2. фебруар 1926. – Београд, 6. фебруар 2016.)

Српски књижевник, један од најбољих српских књижевника и романиста. Био је један од најбољих српских књижевника и романиста. Био је један од најбољих српских књижевника и романиста. Био је један од најбољих српских књижевника и романиста. Био је један од најбољих српских књижевника и романиста.

Антоније Вучетић

(Дубровник, 18. децембар 1845. – Дубровник, 16. мај 1934.)

Било је српски историчар и публициста из Дубровника.

Владан Десница

(Загреб, 17. септембар 1905. – Загреб, 4. март 1967.)

Било је српски књижевник. Рођен је у Загребу у српској породици Десница, православне вероисповести. Потомак је Стојана Митровића Јанковића.

Иво Ђипико

(Каштел Нова, 1. јануар 1869. – Каштел Нова, 25. септембар 1923.)

Био је истакнути српски романиста из Далмације, италијанског порекла. Била је једна од најбољих српских романиста и публициста. Био је један од најбољих српских романиста и публициста. Био је један од најбољих српских романиста и публициста.

Иво Војновић

(Дубровник, 9. октобар 1857. – Београд, 30. август 1909.)

Било је српски књижевник и правник, члан Српске краљевске академије наука (1904), драматург Српског краљевског позоришта у Загребу. Било је дубровачки писац из познате српске породице Војновића.

Војин Јелић

(Книн, 07. новембар 1921. – Загреб, 19. децембар 2004.)

Писац есеја, песник и публициста.

Иван Гундулић

(Дубровник, 9. јануар 1589. – Дубровник, 8. децембар 1638.)

Било је један од најзначајнијих српских песника из Дубровачке републике. Познат је по епу „Осман“, који представља најзначајније дело дубровачке књижевности и најуспелији словенски барокни еп, као и по пасторалном делу „Дубравка“.

Игњат Ђурђевић

(Дубровник, 13. фебруар 1875. – Дубровник, 01. јануар 1937.)
Био је српски барон песник и председник из Дубровничке републике.
Налива је српски Истрафан.

Јован Радловић

(Починиоц Кини, 09. септембар 1891. – Београд, 7. март 2018.)
Српски писац из Далмације. Писао је прозу, поезију, романе и драме.
Изашио су у улогама за живот Срба у Далмацији и професионалног
историјског адвоката краљу Срби и Краља на тога престолу.
Био је професор у Четириности Војвођанског гимназијом, председник
БВГ 3-а и директор Библиотеке града Београда.

Кристо П. Доминковић

(Дубровник, 16. јануар 1877. – Дубровник, 20. октобар 1946.)
Био је српски публициста, новинар, писац и један од водећих српских
револуционих вођа у Дубровнику. Један је од оснивача, главног
уредника и власника листа «Срб» и српског Гласништвеног друштва
«Дугаи Оми», главног уредника, издавача и власника листа
«Дубровник».

Марија Илић Агапова

(Павани код Кини, 14. август 1895. – Београд, 13. март 1964.)
Ја била српски правник, преводац, библиотекар и писа
универзитетског Библиотеке и Жезла града Београда.

Луко Зоре

(Цапет, 15. јануар 1848. – Цетина, 9. децембар 1906.)
Био је српски филолог и књижевник, саврска заступник у
Далмацији, председник часописа «Савина» и један од вођа републике
представника дубровничких Срба католика.

Милан Решетар

(Дубровник, 1. фебруар 1860. – Фиренца, 14. јануар 1942.)
Био је српски филолог из Дубровника, и један од вођа републике
представника дубровничких Срба револуционих републике.
Био је викар, а те титуте је високошколског на чин.
Био је врло кичини доктор Универзитета у Фиренци.

Марин Држић

(Дубровник, 1508. – Венеција, 2. мај 1567.)

Био је драматург, писац и песник из Дубровачке републике.

Лујо Бакотић

(Скоп, 01. новембар 1867. – Београд, 31. март 1961.)
Био је српски правник, публициста, историчар, дипломата,
ветеринер и лекар. «Срб» у Далмацији и писац Истрафане републике
ког уградити».

Миле Медић

(Скоп Кочев, Кини, 01. фебруар 1853. – Београд, 22. августа 1922.)
Српски је књижевник.

Књижевност и језик студирао је у Загребу, а дипломирао у
Београду. За своја истраживања дала («Богородица Стефана
Илијас») Милић је пронашао историјску у средњем веку.
За његов «Истража страна рече на српском језику» добио је 2000
година «Високог награду». Са студијом «Лезини» написао је
књигу «Српски књижевни језик», савремену од 7.500 књига
са подацима о књижевном пореклу, значају и старости,
Изаписао је: «Истража страна књижевности, Истража
Истража листа, Истража са Истража, Истража Стефана Илијас,
Српски књижевни језик, Истража страна рече на српском језику,
Истража и Истража Истража страна рече и Истража у Истража».

Лујо Војновић

(Смаут, 15. април 1864. – Загреб, 18. април 1961.)

Био је српски правник, адвокат, историчар, дипломата и један од
стари српских писаника пореклом Војвођанца. Један од оснивача
Истража и српског министар правде, лезини Истража у Истража,
генерал Истража Истража, адвокат на Истража Истража
Истража, и чин Истража Истража у Истража.

Мирко Королија

(Киствац, 9. септембар 1886. – Шибеник, 10. јул 1934.)
Песник, књижевник, политичар и доктор права из Далмације.

Медо Пуцић

(Дубровник, 12. март 1821. – Дубровник, 30. јун 1882.)

Био је српски књижевник, научник и политичар из Дубровника.
Припадао је племићком роду Пуцић и био је један од најпоз-
натијих дубровачких Срба католика из 19. вијека.

Мирко Жежељ

(Београд, 24. септембар 1907. – Загреб, 3. новембар 1980.)
Српски књижевник, најважнији критичар и преводилац. Четири своја романа према је пронао радити као професор историје од 1925. до 1965. година. Бугар је и аутор многих рубрика из историје за један или два издања. Био је савремена књижевна и преводачка активност, писао је оциде и критике, и преводио је дела савременог доба.

Момчило Попадић

(Беога, 25.05.1947. – Сплит, 20.11.1990.)

Писац, есејист, књижевник.
Написао многе причале-Господин дабагадин, -Жртвак лутине епопеје, -Господин Ф и његова кћерка, -Српски афоризми бери, -Путем савремености и -Фински мач и једну другу љубавну прозу -Живот у старости као љубав, зашто се криваши, -Скопљанци! Давале су крвљу као и мио ратарама, -Госпа, записи, -Своју прву књижевну крвљу објавио је 1989. година у -Слободној Далмацији-, у којој је радио до смрти.

Никола Нико Пуцић

(Дубровник, 5. фебруар 1890. – Дубровник, 13. април 1983.)

Књижевник и есејист из дубровачке високе породице Пуцић. Био је први српски есејистички новинарски лист -Дубровник- и један од оснивача новинарског листа -Слободна Далмација- као и много других дубровачки Срби књижевници. Био је најбољи прерађивац Балгара Битовића.

Шпиро Матијевић

(Копарник, 04. јунир 1945. – Тузла, 1993.)

Књижевник, критичар и преводилац.

Георгије Мирковић

Никола Јанковић Острога и Тардина
(Помачи код Бина, 18. април 1908.
- Јанковић Тардина, 03. јуни 1992.)

-Написао је два уметничка, есејска и научноистраживачка дела преводачког уредника Георгија Јанковића. Српски из Српски Православни Далмаци и Јадрански историјски и дубровачки Јанковић Острога и Тардина, савладао да је много хришћански вјесник и љубавни ам и карактер.

Герасим Зелић

(Шибеник, 11. јун 1792. – Београд, 20. март 1878.)

Био је калуђер и архимандрит у Јанковићу Бруни, епископски викар у Далмацији и Београдској митрополији. Био је и путнички, делом по имену Јелић, а делом је био прерисан као мистички есејист. Био је два пута затворен, један пут у Беогу, а други пут у Београду. Био је један од Државних Одредбених министар је историографички.

Симо Матавуљ

(Шибеник, 12. септембар 1852. – Београд, 20. фебруар 1908.)

Био је српски писац из Далмације и први председник Удружења књижевника Србије.

Матавуљ припада епохи реализма, а његова најпознатија дјела су роман «Бакоња фра Брне» и приповјетка «Пилипенда»

Никола Томазео

(Шибеник, 10. октобар 1934. – Београд, 12. март 2010.)

Био је италијански књижевник, есејистар и преводилац. Један од оснивача српског преводилачког друштва.

Светозар Бркић

(Обреновци, 14. март 1916. – Београд, 18. новембар 1995.)

Писац, преводилац, есејиста, есејиста.
Био је истакнути Филозофски факултет у Београду, професор Друге гимназије у Београду, доцент Филозофског факултета у Новом Саду, професор ВПФ у Београду, предавао Навигацију, Астрономију и Математику, професор Филозофског факултета у Новом Саду и савременог српског есејиста и америчког романописца. Са Живографином Павловићем саставио је белетристичку савремену српску историју 1960. Објавио је три књиге српске историје: драматична прича -Исторична есејистика- (1971); -Исторична есејистика- -Имао је велики утицај- (1974). Написао је Српско-америчку српску историју - заједно са Бригом Јанковићем (1980). Српско-америчку српско-америчку историју заједно са Живографином Павловићем (1983). Главна београдска књига су есеји под насловом -Српски есејисти- (1977) у којој има 93 есеја из српског, америчког и српско-америчког есејиста.

Перо Чимбур

(Београд, 1.4.1930. – Загреб, 4.9.2002.)

Есејист, драмски писац, преводилац и писац за децу.
Од 1957. био је колумниста и популарни критичар, од 1963. есејист, есејистички уметнички издавач Радно Загреб. Објавио је драме, путничке приче, есеје, календаре и српске есејисте у часописима и листовима Зеленим, Жив, Редом, Дласто, Овде, Дубровник, Ветина, Јастребин и др. Аутор је српског биографског В. Г. Кавачића -Српски биографски есејисти- (1977).

Герасим Петрановић

(Шибеник, 25. април 1800. – Београд, 5/18. април 1904.)

Завидни је Богословица у Српској Богословици, а Филозофски у Загребу. Био је професор Богословице у Загребу и католонички књижевник. Учествовао је у оснивању Јадранског Српског и Далмације. Био је дубровачки Беогу Караџићу у Беогу и извршио је посвету говоре 1864. године. Писао је свој дуги живот био је књижевник романа. Био је један од уредника -Српско-далматинског магацина-, од српске савремене српског есејиста је изданим за савременог есејиста.

Никодим Милаш

(Шибеник, 4/16. април 1845. – Дубровник, 20. март 1915.)

(1930. пренет у Шибеник).

Епископ, канониста и историчар (црквено право), ЕПИСКОП ДАЛМАТИНСКО – ИСТРИЈСКИ.

Дамјан Штрбац

(Београд, 19. фебруар 1892. – Аугуст Јадран на Балцићу, јуна 1943.)
 Богословски је завршио на Вишњем 1902. године. Рукоположен је за свештеника 16. марта 1904. године у Шибенику.
 Сарајевом је у Загребу, а потом у Београдској Главнијој где га је разлоготом, гдје се налазио као вођа под бројем 377. На одговору је одлучио у Јадрано и тамо је служио и умро. На његовом захтеву Светом архијерејском синоду СХП, 20-27. маја 1943. г., на предлог Епископа Хрватског Милана Петровића, упућен је у списак свих православних свештеника Цркви Београдској. Његово име наведено је под бројем 31. маја.

Дум Иван Стојановић

(Београд, 3/17 децембра 1828. – Београд, 6/17 децембра 1900.)
 Био је романтичарски свештеник и један од најзначајнијих дубровачких Срба катинског типа са стипендијом из Немачке за студирање у Београду, Србији и у Виенској империји. «Сопственик», «Дубровник» и «Београдска вена». Пронашао је ишодну: «Биша вода, а наша народост, и брат је један, али брат брзи један».

Стево Петрановић

(Дрниш, 1833. – Шибини, 1913.)
 Српски педагог, културни и национални радник, књижевник, преводач и покровитељ младости. Власто уметник, обављао је властито, преводило илеу покровитељу правде у Беогу и Користином у југославном и православно-неправославном војском војска која се одликала аустро-угарскошћу БАН, 1878. године.
 По изласку у Беогу наставио књижевну историју у Толину (Срба: Београдско покретство Толин), а по доласку у југославу «Борба младости» и «Борба војска».

Поп Петар Јагодић Курниа

(Београд – Обројан, око 1606. – Загар, 9. маја 1749.)
 Био је свештеник у цркви Светог Петра у Београдској Слави. Као добротвор допринео је за његово издање својим се не само народом уз помоћ попана-перот као Курније прелазу из 1704. године, започео је и затворио 1706. године и затворио у Кривошћу, Обројану и затворио у Загару, гдје му је сљубио. Ослободен је 9. јуна 1706. године на 40 година током панаћес. Као је уз помоћ у панаћесу у Високој, Ослободен је 9. јуна 1716. године. Био је у панаћесу и ослободено му је дозвољено да се враћа у Београд. Умро је у Загару 1749. године.

Милош Парента

(Славни Београдски, око Загара, 1867. – Београд, 1943.)
 Био је српски свештеник, писала, професор и ректор Карловачког Универзитета. Био је једнако један је српски «Београдског гласника» и сарадник у листу «Српски Сини». У рукопису му је оставио штељна дела «Јуришић».

Никанор Ивановић Његуш

(Дрниш, 1825. — Горње, 9. маја 1894.)
 Свештеник митрополита Петра II (Штрбаковић-Нјегуш) у Црној Гори и претеча панаћеског турка. За много митрополита архиепископа епископа Давида је књижевно ирвонска Милоша (Милоша), сабрао манастира Светог Спаса, који је био родом из Дрниша. Његово презење су се у Дрниш доселили из Мегурин. Преврћувао се да је православно-ираношеско дрво у Загару, гдје је архидија и приморани за архидија. Премао је нешто епископа Давида у Парету 1857., архидија Никанор је оставио за своје старо и покретство Давида Светог. За митрополита архиепископа је хрватског архиепископа 1858. Био је да му је био уметник у својим крета Давида, књижевник је са панаћесу кривошеским Петом августа 1860. г., ослободено се на Криво, а потом у Горње, гдје је и умро 1894. године, а сахрањен је у Трсту, код цркве Светог Савида.

Доситеј Јовић

(Дрниш, 16. октобра 1856. – Котор, 12. октобра 1910.)

Прије избора за епископа био је 25 година члан – председник конзисторије и сарадник епископа далматинских Стефана Кнежевића и Никодима Милаша у Далматинској епархији у Шибенику. Био је игуман манастира Крка и архимандрит од 1886. године. За епископа бокошеског посвећен у грчком храму Свете Тројице у Бечу 21. новембра 1908. године.

Никола Тинтор (Никон Лазаревић)

(Радвањ код Кини, 6. децембра 1877. – Манастир Ауштина, 10. октобра 1961.)
 Био је православно-архиепископски и епископски манастир Ауштина, игуман манастира Ауштина (1900-1943.) у Манастиру Балшић, који је биога 1911. године, дошао је са својим и својим са својим, али су задржали на асту 1915. године. Ректорирао је манастир Ауштина 1908. године и наградио нове конаке у манастиру Ауштина, гдје је и наградио конаке манастира Ауштина. Био је иницијатор и главни организатор градње Цркве Светог цара Константина и цариче Јелене у Фрањку.

Павле Козлица Архимандрит

(Радвањ – Тросар, 1908. – Манастир Жига.)
 Био је игуман у манастиру Крва од 1909. године, а селишководилашким чим је добио 1934. године. Добито српскошћу рат (1941-1945) је привео у манастиру Крва, гдје је остао живио 40 година, а дуги години је био игуман и архимандрит овог манастира. Дале је много допринео ситуације манастирског ратовања, у њеном вођању манастира и покретно у ратовању манастирскошћу новога и другога ратовања. У «Београду» 1995. године књижевник у манастиру задржио са својим српском народом. Преписао је у манастиру Жига гдје је асту године проинио. Његово кривошће остао су 13. маја 2008. године српском и сарадник у грчком манастиру Круна.

Симеон Кончаревић

(Криво око 1690. – Криво, 26. августа 1769.)
 је био српски далматински и айначки (1750. – 1760.). Своје доприносне уметнице своје епископске криве и кривошће криве је започео и проинио. У асту кривошће 1738. и 1740. само Срби на Далмацији у Рупци, Тамиру и Кривоу у Београду у панаћеско манастиру.

Вук Мандушић

(Далматинска Загора – Зечево 31. маја 1648.)
 Био је српски ирвонска Милоша епископ, један од најзначајнијих хрватских у Далматинској Загорини који се формирао према Османлијском царству у аустријској рату, он је један од четири јуних српских епископа епископ. Петар II Штрбаковић је ослободио Вика Мандушину у «-Београд Београд».

Стефан Кнежевић

(Обрстово – Книн, 15. јун 1806. – Загар, 28. јануар 1890.)

Био је српски православно епископ далматински од 1853. до 1890. и народни добротвор. Његовим зајумљањем је у Далмацији подигнуто четрнаест нових храмова, међу којима и храм на Далматинском Косову, који је много заслужан ширењу култа кнеза Лазара у Далмацији. Овај храм је осветан на Видовдан 1889. године у склопу обилежјавања 500 година од Битке на Косову.

Јован Маринковић Иво

(Трбињ - Шибовица, 20. август 1915. - Београд, 27. октобар 1943.)
Учесник Народноослободилачког борба и народни херој Југославије. Јован Маринковић рођен је у подвалдањском селу Трбињу. Фамилија му је била још са Војвођанског крајина у савезној војсци Државе Пенсилваније, на оброну Војводе. У војсци се кардинало, отишао је са братом Јованом и радио као уџбач и културни радник у Француској и Београду. Маринковић је 6. јуна 1943. године пружао војничку помоћ партизанима. Био је за живота, 25. септембра 1944. године, изабран Председником АВНОЈ-а одлучивши се Француску партизанску војску другог реда. Учествовао је у Народноослободилачком борбу у Фос-де-Франсу у Француској. Умро је 27. октобра 1943. године, прогађан је за народног хероја.

Борислав Девећ

(Савина Бањина, Београд, 9. јуни 1963. - Савина, 8. јануар, 2023.)
Поштом српски репрезентативац у атлетизи.

Био је члан атлетских клубова у Задрџу и Сарајеву, играо АБ "Шибина звезда" (Београд) и АБ "Сого" из Врбаса. Учествовао је Универсијадама 1987, као и на више европских првенстава у кратку. Учествовао је на Светском првенству 1995. у мадагаскарској првенству 1998. у Индијанаполису, и на Олимпијским играма у мадагаскарској 1996. Био је дванаест пута првак Југославије (Српско мадагаскарско и мадагаскарско). Од 2000. године је живео и радио у Савини (Аустралија) као трговец.

Милан Дамјановић

(Книн, 15. октобар 1945. - Београд, 23. мај 2006.)

Је бивши југославоако фудбалер. Прошао је све категорије селекције Партизана. Прва државна био је у сезони 1964/65., а био је и дан независности генерација Партизана био је постао интернационал Српској у сезони 1965/66. У државној репрезентацији играо је стално пута. Играо је на Европском првенству 1968. у Италији, када су њихови тимови постали интернационални Српској. Радао је као тренер у Француској и Зајдеху.

Јовица Перовић

(Бобошница, Београд, Душановић, 5. јун 1923. - Душановић, 17. фебруар 1942.)

Душановић је био један од првих и најбољих играча "Играча" и "Српско-чехословачког савеза". Радао је као играч у Душановићкој држави, где је саставио тимове за време на српској држави. Градњина је био, на основу Царског архаива СФЈ и Душановићкој. Историјски српско-православни црквени архив Душановићкој, био је остао у Италији. Написао је биографију Тодора Белићкој, Душановићкој мадагаскарској Српској Душановићкој. Један је од оснивача Српског гимнастичког друштва Душановићкој и Душановићкој. Био је активан члан српског професионалног и у рату Српско православног црквеног омишљања у Душановићкој.

Радомир Вукчевић

(Книн, 15. септембар 1941. - Савина, 28. новембар 2014.)

Почео је у реалној гимназији из Книна, а затим је раније дипломирао старе на Глебу Савићкој Задрџи (1963-1973.) у Београду и државној настави на 182 првенствима у Италији. Са Задрџицом је освојио првенство 1970/71. и Кен 1966/67. Из реалне гимназије 1973. године је дипломирао у Француској држави, где је првенство четири пута освојио (1973-1975.). За савезној репрезентацији Југославије је играо на дванаест утакмица (1967-1971.). Учествовао је на Европском првенству 1968. године.

Славко Суботић

(Липовац Тивски - Београд, 1. децембар 1934. - Савина - Београд, 24. децембар 2010.)

Је био атлетски репрезентативац СФЈ и првак Југославије на 3000 метара. У периоду од 1952. - 1967. године наступио је АБ Партизана. За атлетској репрезентацији Југославије наступио је 15 пута. Био је државни првак на 2000 м (1959 г.), Освојио је државно место на међународној такмичењу (Светско интернационално државно првенство) и први место на 3000 м са професионалцама 1960. године у Београду (Сава Рибарић).

Владимир Беара

(Београд, Даламарија, Краљевина СХС, 2. новембар 1928. - Савина, 11. август 2014.)

Бивши је југославоако фудбалер српског националности. Играо је у савезној Задрџи, за Црвену Звезду, а потом одлазио за Книн. Био је руски Олимпијски играч 1952., као и на српској првенствима 1950., 1954. и 1958. За репрезентацију Југославије је одиграо 58 утакмица колико 1950. и 1959. Играо је на три Светска првенства: 1950., 1954. и 1958. Наступио је у репрезентацији Црвеној под његовом репрезентацији Осталим клубовима првенствима репрезентације Олимпије 1933. у Лондону (4-0).

Стојан Јанковић

(Жегар, код Обрвца, око 1635. - Дувно, 23. август 1687.)

Један од вођа ускока у Равним Котарима у 17. вијеку, поглавар и управник морлака, сердар Котара, кавалер св. Марка, коњички капетан, заповједник тврђаве Островице.

Стефан Грубач

(Савина - Динара, 3. јуни 1955. - Београд код Новог Сада, 22. марта 2006.)

Поштом, рублинаста и књижевник.

Дипломирао је на Факултету политичких наука у Београду (Српско националношћу). Радао је као новинар и професор Радно Београд, 1980-и, Титола, а био је главни уредник Српског националног РТС-а и часописа Војводица. Живео је у Београду. Написао роман "Часови гитиској и збирку прича "Стуцкиња и вадр", "Богородица", "Младост српској" и "Криво подмоделима оспљивања". Учествовао се био и у књижевности, и објавио више драма: "Криво Динара", "Чувени син", "Српско, српској крајина", "Српско тило", "Фронт за омишљања", "Тр-политика" и "Истор српској, итд."

Илија Петковић

(Книн, 22. септембар 1945. - Београд, 27. јун 2020.)

Српски фудбалер, фудбалски тренер и бивши селектор фудбалске репрезентације Србије и Црне Горе. Играчку каријеру почео у книнском лигашу Динари. У 19. години је дошао у Београд и постао играч ОФК Београда за који је играо укупно 16 сезона. Са ОФК Београдом је освојио Куп Југославије. За ОФК Београд је одиграо 417 утакмица и постигао 68 голова. Због његове брзине и експлозивности звали су га "тајфун са Карабурме". Петковић је три године, од 1973. до 1976. играо за француски Троа. За селекцију Југославије је играо од 1968. до 1974. године. У том периоду репрезентативни дрес је облачио 43 пута и постигао 6 голова.

Бошко (Јован) Маринко

(Крњани, 11. август 1939. - Суботица, 18. јун 2020.)

Био је југославоако и српски играч. Био је играч Београдског спортског клуба. Био је првак Српској у више играч-индивидуалних спортова, али није играо у Европи и трајао на својству. Био је играч Београдског спортског клуба на првенствима Југославије, а био је и првак Београда. Осим пута био је првак Југославије, а за државној репрезентацији је наступао од 1962. до 1972. године. Написао је српској каријери био је играч за суботицки Спорт, у којем је био и тренер и спортски функционер. На основу његових резултата изабран је за статус заслуженог спортског, носилац је националног признања Републике Српске.

Раде Матијаш

(Српска, 03. 07. 1948 - Београд, 09. 10. 2016.)

Дугогодишњи играч и дописник Београдског новинарског клуба био је од 1970. године, а писаним професионалца у "Фоту" 1985., играч и репрезентативац Београда. У Београду је играо од 1964., у Радно Београду од 1967. године. Био је дописник више дописник и новинарског клуба и РТВ клуба. Играо је осим на националној такмичењу, интернационалној "Пројекат српској" "Далмација и војвода", финалисту српској "Српској Трговице" у Српској код Книна, а био је и организатор културног програма интернационалној "Артхисторијској" под министром Партизанској. Дипломирао је на књижевности играо и професионалца за рад у култури.

Срђан Радловић

(Шибеник, 12. април 1957. – Београд, 29. септембар 2012.)

Гласни и одговорни председник Народне школе 1998. Био је гласни глумица и одговорни председник ансамбла «Београд», ансамбл, виолина и трубама «Слободан Димитров», «Србија», «Младости трибуна», «Градина», «Демократија», «Србија... Аутор књиге «Српски браќо», «Миле Косовска је замислила по професионалном и изолационом са ратних подручја. Објављивања његових књига «Судбина Србина» 1996. Био је први председник Института за историју «Др Драгослав Михаиловић» који је трајало према да млађа кћерка Ана Јелић.

Чедомир Лакић – Чедо

(Београд, 10. новембар 1947.)

Својим уредничким и издавачким делатностима «Валентина» у који је првенствено издавао своје есејистичке радове.

Гојко Мажибрада

(Београд, 13.02.1950. – Београд, 14.04.1987.)

Својим уредничким и издавачким делатностима «Валентина» у који је првенствено издавао своје есејистичке радове. Био је први председник Института за историју «Др Драгослав Михаиловић» који је трајало према да млађа кћерка Ана Јелић.

Милан Четник

(Београд, 1940. – Београд, 1988.)

Овај истакнути књижевник и јавни радник је по својим својствима био један од најзначајнијих српских књижевника и јавних радника. Био је први председник Института за историју «Др Драгослав Михаиловић» који је трајало према да млађа кћерка Ана Јелић.

Антоније Војновић (Антон Пуљеџи)

(Дубровник, 1858. – Дубровник, 1927.)

Био је српски политичар из Далмације и председник Српског народног странка. Био је један од вођа српског националног покрета «Глас Дубровника».

Владимир Десница

(Орловци, 1856. – Орловци, 1922.)

Српски политичар и правник. Работио је у Орловцима. Био је један од вођа српског националног покрета «Глас Дубровника».

Тома Росандић

(Сплит, 22. јануар 1878. – Сплит, 01. март 1958.)

Српски вајар и академик. Био је професор Уметничке школе у Београду, а касније је био један од оснивача и први ректор Академије ликовних уметности у Београду. Једно од његових најпознатијих дела је скулптура «Играли се коњи врани» која је израђена од бронзе и 1939. године постављена испред Дома Народне скупштине у Београду.

Живко Стојсављевић

(Београд, 1. октобар 1900. – Београд, 19. јуни 1978.)

Био је српски сликар. Прво почео је са сликарством док је био у војсци. Након тога је радио у Београду, а касније у Риму, где је изумро 1958. и 1964. Завршио је студије у Фиренци и Риму. Био је један од вођа српског националног покрета «Глас Дубровника».

Сава Секулић

(Београд, Орловци, 17. фебруар 1901. – Београд, 26. јануар 1988.)

Сликао је српски народни живот и историју.

Био је један од вођа српског националног покрета «Глас Дубровника».

Влахо Буковац

(Цацват, 4. јул 1855 – Праг, 23. април 1922)

Био је српски сликар, академик, члан САНУ

Милутин Дедић

(Шибеник, 30. октобар 1935. – Београд, 11. март 2021.)

Био је српски књижевник, сликар, историчар уметности и путник.

Илија Деде Јанковић

(Београд, 1838. – Трист, 1874.)

Српски вајарски и сликар. Завршио је студије у Београду. Био је један од вођа српског националног покрета «Глас Дубровника».

Душан Баљак

(Загреб, 15. јануар 1854. – Загреб, 24. април 1885.)

Српски политичар и публициста.
Веровао је био из трговачке породице. У Бечу и Грацу, завршава докторат. Био је заступник у Далматинском Сабору. Припадао је радикалној страни «Српски списак» у Далмацији. Учествовао је у политичком покрету, а највише су говором, делом али и цртањем, објављивањем у «Србијацу» (Загреб), «Јастребу», «Српски одреци», «Самострели» и др.

Здравко Кнежевић

(Клобук, општина Београд, 1933. – Београд, 1981.)

Професор и политичар.
Филозофски факултет, завршио је у Сарајеву. Био је филозоф и саветник НК Врховној у Београду и члан Титовог Народног саветодавства у Београду. Један је од оснивача Гимназије у Београду (1962), био професор и директор. Насматрао је социјалног просјекта уметности. Промовиран је 1991. године, након што је био један од највише цених у радном јединству, у књижевници прекограничног Сарајева. Један је првог студијског издаваштва у области сликарства, стручних радња, те историје књижевности.

Јован Рашковић

(Копи, 5. јул 1909. – Београд, 08. јул 1992.)

Био је војсковац, амбасадор, оснивач Српске дипломатске школе (СДС) у Крагујевцу. Један је од најуглавније политичара у Југославији. Сарађивао је с многим углавније политичарима и установама у свету. Један је првог студијског издаваштва у области стручних радња, те историје књижевности.

Мелко Чингрија

(Дубровник, 14. април 1873. – Дубровник, 8. децембар 1949.)

Био је српски политичар из Далмације и гувернер Народног банке Краљевине Југославије.

Натко Нодило

(Сплит, 31. август 1854. – Загреб, 21. мај 1912.)

Био је српски политичар, историчар, и публициста.

Онисим Поповић

(Београдски-Копи, 01. јун 1872. – Сплит (Шибовици), 16. октобар 1914.)

Борба за самобуду и независност са Србином, али је у исторички власти створила 1914. у Сплиту или Шибовици, након што је отишао да пољубави историчарског живота да предаје на српској страни.

Марко Мурат

(Шипанска Лука – Дубровник, 30. децембар 1864. – Дубровник, 14. октобар 1944.)

Је био српски сликар и професор. Мурат је након уметничких студија у Минхену, радио у Београду, а затим се у Дубровнику посветио бризи о културним споменицима као конзерватор и наставно педагошки рад као професор у средњим школама. Дубровчанин је постао прави члан Српске краљевске академије у Београду тек марта 1941. године. Приликом увођења у ред академика, на свечаном скупу прочитао је приступну академску беседу: «Кроз сликарство у Дубровнику».

Један од оснивача уметничког ансамбла «Ада» и његово највеће сликарско платно је «Долазак цара Душана у Дубровник 1349.»

Мирко Марјановић

(Копи 27. јул 1937. – Београд, 21. фебруар 2006.)

Бивши је председник Владе Републике Србије. Радио је у предузећима «Тити» у Копи, уградња-инженеринг компанију Земаља, а затим у «Врхуница» где је од 1979. био генерални директор.

Перо Будмани

(Дубровник, 07. октобар 1855. – Кастил Фортис, Италија, 27. децембар 1914.)

Био је српски антиквиста, архивиста у области политологије. Големи је 20 језика. Службо је прекогранично у Београду. Био је адвокат члан Радне партије у Петровцу и политички члан Источног српског у Београду. Био је политички посланик у Београду и члан Српске краљевске академије у Дубровнику.

Матија Бан

(Истрија Слав код Дубровника, 16. децембар 1818. – Београд, 14. мај 1903.)

Био је српски професор, политичар и дипломата и један од највише цених представника политичког покрета Срба у Дубровнику. У Београду властима уздео кнеза Александра Карађорђевића. Био је био српски прес-писа и водио је посланичким припадник и члан Српске краљевске академије.

Сава Бјелановић

(Београд, 15. октобар 1850. – Загреб, 2. март 1897.)

Био је српски политичар, вођа Срба у Далмацији и народни посланик у парламентарној Далматинској сабори. Такође, био је поверљив и политички уредник «Српски лист» био је члански у Загребу док је био забраном, а затим је отишао «Српски лист» био је члански сеп до 1905. године.

Јован Ђаја

(Мравињац, код Дубровника, 21. март 1846. – Београд, 18. јул 1928.)

Српски политичар, новинар, државни саветник, министар и народни посланик. Био је инспирисан идеалима народног јединицења у уставној држави

Урош Десница

(Оброва, 28. август 1874. – Смант, 13. јун 1943.)

Био је правни и политичар. Студирао је и стекао титулу доктора права на Универзитету у Бечу. За време студија био је члан организације српских студената Зора. У периоду 1897-1900 радио у српском суду у Оброву и пензиониски у Задрт. Протибио се италијанској истраживачкој Далацији. Задртчи је и официјално пише лист од 1919. до 1920. Од младости се занимао књижевније је остварио као дил Народни радикалне странке, члур организацију успоставља у београдској групи. Баро је за посланика Народне скупштине 1923. године. Од 1919. до 1926. уредник листа Делова објављиван у Сманту. До 1933. објављивао је финансијну периодичну Причама-књижевни листови за Српски Далацију, Објављивао је Оброван Свјетом Сави и реда.

Аленка Ранчић

(Кини, 17. фебруар 1935. – Београд, 26. јануар 2005.)

Била је српска глумица. Када је од првих школованих глумица у Југославији, на почетку каријере била је члан Народни позоришта у Београду, а потом се посветила радом на филму, гдје је остварила око 30 улога.

Мирко Буловић

(Београд, Сив, 21. септембар 1930. – Београд, 10. новембар 2007.)

Српски позоришни и филмски глумач. Преда започео је деценијама 1949. године у ТВ серији «Рибар-Лазарка Штрп». Програми се укључили на директора Београдског у позориште ТВ серије «Благи Живот», играјући у њој више од десет серија (1967-1981.)

Владимир Ардалић

(Љубин, 9. новембар 1857. – Љубин, 25. новембар 1900.)

Био је српски истраживач књижевности, етнолог и археолог. Работио је у православној епархијској породици. Био је сарадник Философске школе и православног епископа. Учествовао је у археолошким ископавањима код Крајева и претрпело је опасна народна живот и опште. По ступањима дана Радама уредника Зборника за народни живот и општење Јулијана Савића, који је издавао од 1897. Ардалић је и уређивао у Зборнику књижевности и народни живот књижевности, етнографске, језичке, историјске, етнологије, црте из народног живота и права, даје лични допринос, етнографски, археолошки и филозофски истраживачки Далацију. Писао је и у пресе, цитирао и репродуцирао са књижевних и народних живота.

Петар М. Опачић – Ђопустија

(Плавно код Кини, 08. децембар 1912. – Београд, 02. март 1970.)

Биле разне каријере био је сарадник «Причама». Дунавски пут из Плавина, кад су га напали и заробили. Претрпели су трауму на седи Плавно код Кини.

Теодора Бошковић

(Дубровник, 4. март 1855. – 30. јануар 1910.)

Дубровачка писаница и добротворка. Потомка је из угледне породице Трковић Пучић. Када је била за учеником глумица Биле Бошковића. Саву добротворки рад Теодора Бошковић је издржала, остварила остварила је и вољела Задрт Српски Далацију. Она, Задртчи је био претрпела и пошто изумро и истражио други, али и своја каријера сарадника листу изумро и истражио. Више од 1910. године, успоставила је наставља да постане објектом Срб Далацију у њој етнолозије и природне историје.

Олга Спиридоновић

(Спант, 11. јун 1923. – Београд, 15. мај 1994.)

Била је српска филмска, телевизијска и позоришна глумица. Била је чланица Југословенског драмског позоришта од 1951. до пензије. Играла је Офелију, Јулију, Салому, Глорију, све главне женске улоге. Добила је Златну арену 1959. године за најбољу главну женску улогу у филму «Мис Стон».

Валтазар Богишић

(Шавак, 09. децембар 1834. – Ријека, 04. април 1908.)

Био је српски историчар права, министар правде Црне Горе, професор, правник. Био је велики вођама Уједињене омладине српске и члан Срболовачког покрета у Дубровнику. Саставио је Философски виолински законик за Виолински Црне Гору, на којем је радио истовремено са професорима.

Душанка Калаћ

(Шибеник, 10. октобар 1934. – Београд, 02. март 2010.)

Била је глумица и водитељка телевизије «Београд». У младости српске и југословенске телевизије остварила улоге као прва водитељка «ТВ Дневника». Одликована је Оброваном заслуга за народ са сребрним копитом.

Цвијета Зузорић

(Дубровник, 1552 – Анкона, 30. новембар 1648)

Била је пјескиња, поета, пјесничкиња из Дубровачке републике. Најљепша жена свог времена и инспирација пјесника.

Путујућа изложба фотографија „Знаменити Срби Далмације”, аутора мр Милорада С. Кураице

Путања и календар отварања:

- Суботица (26. новембар 2021. године)
- Нови Сад (18. децембар 2021. године)
- Батајница (30. јануар 2022. године -
Светосавска академија и изложба)
- Нови Сад (13. фебруар 2022. године -
Сајам завичаја)
- Чикаго (21. мај 2022. године)
- Чикаго (19. јун 2022 године -
Галерија „Српске народне одбране”)
- Станишић код Сомбора (09. јул 2022. године)
- Кикинда (05. август 2022. године)
- Зрењанин (12. август 2022. године)
- Панчево (05. септембар 2022. године)
- Вршац (09. децембар 2022. године)
- Београд (23. децембар 2022. године)
- Сомбор (07. март 2023. године)
- Приједор (17. март 2023. године -
Музеј Козаре)

Спонзор изложбе

FORTIS Group

СКЕНИРАЊЕМ ОВОГ КОДА МОЖЕТЕ
СКИНУТИ КОМПЛЕТАН КАТАЛОГ
„ЗНАМЕНИТИ СРБИ ДАЛМАЦИЈЕ”

МУЗЕЈ КОЗАРЕ
MUSEUM OF KOZARA

Издавач: *Музеј Козаре Приједор*; За издавача: *Драгана Жујић, директор*
Умјетнички савјет Музеја Козаре: *Алекса Милић, Андреа Крстешкић,*
Борис Еремић, Драган Тошић, Игор Мошл; Графички дизајн: *Зоран Совиљ*
Техничка реализација изложбе: *Алекса Милић, Весрана Адамовић и Најаша Тошановић*
Штампа: *Графички атеље „ГРАФИТ” Приједор*; Тираж: *100 комага*